

Nr 309.

Av herr **Christiernsson**, *angående inrättandet av en central myndighet för bilbesiktningsväsendet.*

I nu gällande förordningar om trafik med motorfordon m. m., vilka samtliga datera sig från år 1930, stadgas i Kungl. Maj:ts instruktion för besiktningsmän för motorfordon av den 3 oktober 1930: »Tillsyn över besiktningsmännens verksamhet utövas av länsstyrelse, som, där sådant anses nödigt, äger meddela närmare föreskrifter rörande tillämpningen av vad i motorfordonsförordningen och denna instruktion är stadgat om besiktningsmännens verksamhet». I Kungl. Maj:ts kungörelse angående besiktningsmyndighet för motorfordon av samma dag heter det: »Å länsstyrelse ankommande uppgifter skola vad angår besiktningsmyndigheten i Stockholm utövas av överståthållarämbetet och länsstyrelsen i Stockholms län gemensamt».

Av detta framgår, att någon central chefsmyndighet för besiktningsmännen saknas, att det i stället finnes icke mindre än 24 olika chefer, nämligen länsstyrelserna, vilka ha att var för sig lämna direktiv åt besiktningsmännen. Att någon enhetlighet härvidlag icke kan åstadkommas torde vara självklart. Då därtill kommer, att länsstyrelserna icke besitta någon teknisk kompetens, utan tvärt om äro hänvisade till besiktningsmännen såsom sakkunniga i motorfordonsfrågor, framgår det tydligt, att det chefskap dessa myndigheter utöva i praktiken inskränkes till ett övervakande av besiktningsmännens ekonomiska mellanhavande med staten.

I våra grannländer Danmark och Norge äro förhållandena annorlunda i det att där tillsättas och sortera respektive »motorsagkyndige» och »bilsagkyndige» av och under »Justitsministeriet» och »Arbetsdepartementet».

De svenska besiktningsmännen ha emellertid, för att i någon mån söka råda bot på bristen av en gemensam ledning, sammanslutit sig i en förening »Automobilbesiktningsmännens Förening», vilken under sin snart 12-åriga tillvaro på ett mycket förtjänstfullt sätt bland annat arbetat på att söka åstadkomma enhetlighet i arbetet inom kåren. Emellertid är denna förening av helt frivillig karaktär och har icke kunnat samla alla rikets bilbesiktningsmän. Av föreningen utfärdade direktiv kunna följas eller icke följas, helt beroende på den enskilde besiktningsmannens smak och uppfattning. Försök, som gjorts från föreningens och åtminstone en länsstyrelses sida för att få till stånd någon sorts centralisering genom en kommunikation mellan de närmast intresserade på bredare bas, ha icke krönts med

framgång. Det har därför inom kåren länge varit ett önskemål att få en överbesiktningsman.

Denna brist på enhetlighet har medfört, att principerna variera högst avsevärt såväl för besiktningar som för prövning av elevers kompetens såsom förare. Det klagas med rätta både från järnvägarna och från trafikbilägarehåll över huru olika besiktningar av lastbilar och omnibussar tillgå. Samma slag av fordon godkännas ofta för helt olika maximilaster respektive passage-reareantal i intill varandra liggande län. Kompetensbevis för erhållande av körkort utfärdas på sina håll på mycket svaga grunder, under det att andra besiktningsmän ha höga fordringar på kompetensen hos de körkortssökande. Samma förhållande gäller även beträffande inspektion av och direktiv till körskolor samt så kallad flygande besiktning och inspektion av fordonsbeståndet.

En överbesiktningsman skulle huvudsakligen ha följande befogenhet och arbetsuppgifter, nämligen:

att vara chefsmyndighet för rikets besiktningsmän för motorfordon,

att meddela direktiv till besiktningsmännen rörande motorförordningarnas enhetliga tolkande,

att företaga inspektion av verksamheten hos besiktningsmyndigheter och enskilda besiktningsmän samt

att vid tillsättandet av besiktningsmän till länsstyrelse avgiva yttrande över de olika sökandenas kompetens och lämplighet.

Överbesiktningsmannen skulle förordnas av Kungl. Maj:t och bör vara helt statsanställd. Det är i ekonomiskt bistra tider som dessa icke behagligt om också endast utredningsvis framkomma med förslag, som, låt vara endast indirekt, kunna förorsaka en ökad utgift för det allmänna. Inrättandet av nya statstjänster ingiver även i dessa tider i särskild grad betänkligheter. Men dessa böra dock icke få förhindra prövningen och vidtagande av åtgärder, som kunna vara ägnade att skapa den ledning, ordning och reda, utan vilken redan vidtagna, omfattande och allt mer ingripande statsåtgärder icke kunna på önskvärt sätt utnyttjas. Då besiktningsväsendet icke blott är självbärande i ekonomiskt hänseende, utan dessutom lämnar staten en inkomst på grund av de belopp besiktningsmännen enligt gällande bestämmelser få inleverera till staten, skulle tillsättandet av en överbesiktningsman icke behöva beröra statsbudgeten utöver förlusten av en del av dessa inkomster.

Med anledning härav får jag föreslå,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och framläggande av förslag till en central myndighet för bilbesiktningsväsendet.

Stockholm den 21 januari 1933.

Nils Christiernsson.